

munestkat, saa er det i Virkeligheden først, at Spørgsmaalet opstaaer. Jeg seer, som Loven nu er, ikke rettere, end at, hvis man tænker sig en Mand, der reiser omkring i Landet og ikke opholder sig i nogen Kommune længere end i 3 Maanedes, saa vil han ikke kunne komme ind under de Skattepligtige efter denne Lov. At dette ikke er rigtigt, er en anden Sag, men det ligger deri, at man har knyttet denne nye Skats Udredelse til Kommunerne.

Jensen: Jeg kan i det Væsentlige henholde mig til, hvad der er ytret af den 1ste Landssthingsmand for 2den Kreds (B. Christensen). Det forekommer mig imidlertid, at der ligger en Misforstaaelse til Grund for Noget af, hvad han ytrede. Der er, saavidt mig bekjendt, Personer, som, uagtet de kun ere Tjenestehende, have god Skatteevne, idet de have store Kapitaler. Disse kunde man efter Loven vist ikke kalde skattepligtige i nogen Kommune; de have jo rigtignok Ophold, men fast og stadig Bopæl have de dog ikke; thi til fast Bopæl henregner man, at Vedkommende skal have Eiendom eller fast Besiddelse, eller ogsaa have leiet en vis Bopæl. Det kan maaskee saaledes siges, at Tjenestehende ikke have fast Bopæl, men de burde dog vel ogsaa komme i Betragtning.

Indenrigsministeren: Jeg troer, at de Personer, den sidste ærede Taler omtalte, maae siges at have fast Bopæl i den Kommune, hvor de have deres Tjeneste. Forøvrigt skulde jeg ikke have Noget at erindre imod, at for Lydeligheds Skyld Ordet „Bopæl“ blev forandret til „Ophold“. Derimod er det vistnok vanskeligt at ramme formuende Personer, hvis Formue kun bestaaer i Kapitaler eller værlig Eiendom, naar de maatte finde paa at reise rundt omkring i Landet, og ikke opholde sig mere end tre Maanedes paa hvert Sted; men Vanskeligheden ved at ramme dem ligger ikke i, at Skatten er knyttet til Kommunen; thi det Samme gjælder ogsaa om de allerægteste Statskatter; man maa jo nemlig indrømme, at der dog skal være et Sted, hvor Skatten kan opkræves, og den maa da knyttes til Opholdssteden. Denne Vanskelighed lader

sig jo rigtignok ikke godt fjerne; men man kan dog neppe antage, at saadanne Folk, selv om de ved de her stedfundne Forhandlinger komme til Rundsab om, at de kunne gjøre det, saaledes skulde falde paa at reise omkring i Landet for derved at undgaae at betale Krigsskat.

Jensen: Dette Svar er jeg fuldkommen tilfreds med. Hvorfor jeg ønskede at faae et tydeligt Svar paa mit Spørgsmaal, var ikke saameget for min egen Skyld, som for Sogneforstanderskabernes Skyld, der maaskee ellers i dette Stykke vilde samle.

J. Nielsen: Der er et Par enkelte Punkter, som jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, for at erfare, om de ærede Medlemmer skulde finde mine Bemærkninger desangaaende saa vigtige, at jeg paa Grund deraf maatte finde mig foranlediget til siden at stille Endringsforslag. — Den Fritagelse, som i § 1 er givet med Hensyn til Hartkornsskatten, vil i de fleste Tilfælde blive ophævet ved de Bestemmelser, der længere hen i Loven ere tilføiede om en Indkomstskat. En Huusmand med 2 Skpr. Hartkorn og derunder vil nemlig kun komme til at nyde godt af sin Hartkornsfritagelse, saafremt han bliver ansat til under 200 Rd. Indtægt; men dersom han, foruden at eie disse 2 Skpr. Hartkorn, tillige er Haandværker, eller har anden Indtægt, saa at han paa Grund heraf ansættes til en Skatteindtægt af 50 Rd., saa vil han slet ikke komme til at nyde godt af sin Fritagelse for at svare Skat af de 2 Skpr. Hartkorn. De 50 Rd. ville da formodentlig paalægge ham en Skat af 9 Mk.; hvis han betalte sin Hartkornsskat af de 2 Skpr. Hartkorn, saa vilde denne være 4 Mk. 8 f, og med Noteringen herom i sin Skattebog vilde han da kunne likvidere Halvdelen af den Skat, som han skulde betale i Kommunen; men da han nu Intet har betalt, saa har han Intet at likvidere, og kommer saa i Kommunen til at betale det Hele. Dette bliver betydeligere, naar det er en Huusmand med henved 1 Tønde Hartkorn, der er udkommanderet i Krigen. Hans Hartkornsskat, som han skal være fritagen for, er henved 3